

Rozhovor
na vaše
prání

Dělám všechno s radostí a jak nejlépe umím

☆ Paní Terezo, pojďme začít StarDance. Tančíte ráda?

Ano: tanec jakýkoli pokládám za krásnou a uvolňující disciplínu. Tedy z podstaty tanec a pohyb. Jinak standard a latína, které vídám v pořadu, to je dílna na úrovni vrcholového sportu. Nádherná na pohled, to se jistě shodneme. Já sama se v raném mládí dotkla intenzivně stepu a po revoluci s otevřením světa a více variant také tance moderního a trochu jazzu.

☆ V moderování pořadu StarDance je důležitá rychlá reakce a improvizace. Co Vás baví na takové práci a co naopak stresuje?

Jakýkoli živý přenos nebo vystupování na veřejnosti, což je prostě nezbytná součást a podstata mé profese, není pro nervovou soustavu nic přírozného, ale jsem zvyklá, tak to jako stres nepocítuji, alespoň ne vědomě. A právě sledovat a reagovat, prostě propojit jednotlivé složky večera, to je to, co mě na moderování baví. Ve StarDance to má samozřejmě mnoho limitů a plocha je omezená přesnou časovou stopáží i předem daným moderátorským prostorem. Je to jako role – prostě to víte, respektujete a naplňujete ten rozměr, jak to jde ☺.

☆ Kdy jste si uvědomila, že herectví a moderování je to, co chcete dělat? Co Vás na tom nejvíce přitahovalo?

Moderování přišlo samo, s 90. roky, kdy ta profese vlastně v té podobě, jak

Když se řekne Tereza Kostková, první, co nás všechny napadne, je StarDance – když hvězdy tančí (najdete na IVysílání ČT). Ale paní Tereza není jen moderátorka taneční show. Je také herečka, divadelní, filmová i seriálová. Můžete ji slyšet v rádiu i na různých společenských akcích. A i když teď připravuje osobní knihu, která vyjde v květnu, na některé otázky odpoví ráda už teď a speciálně pro vás.

Již známe dnes, neexistovala, začala se formovat a shodou okolností nás několik začalo být u toho a cítili jsme třeba dispozice, chuť, radost o objevovat, tvořit, dělat a dostávali jsme tu možnost. Vždycky přišla nějaká nabídka. Dokonce ještě i v době, kdy jsem studovala Střední pedagogickou školu.

Moderovat vás učí hlavně praxe a život.

V té době jsem pokukovala jen a pouze po činoherním herectví, přesněji řečeno po divadle. To byl můj sen snad od 5 let. Ale když se do toho stále ozývalo moderování, bavilo mě to a nabídky jsem přijímala a přibírala tu profesi ke své původně vysněné jako takový druhý bezva melouch ☺. Herecká škola už ostatně měla studium moderování v záhlaví, i když tuhle profesi nás všechny opravdu spíš učil život a praxe. Já sama se označuji za divadelní herečku se sklonem k moderování. Ale lehkou prací v rozhlasu se vám to rozšíří ještě i o nezbytný novinářský úhel, který je potřeba k vedení rozhovoru... zkrátka stále se to vyvíjí a já jsem tomu otevřená.

☆ Jaký je Váš recept na to nebát se mluvit před lidmi, když má člověk trému?

Pokud si vyberete moderování jako svůj směr, neměli byste překovávat strach z mluvení a že vás někdo vidí. To není smyslem té profese. Ne že by pocit trémy nedoprovázel chvíle, kdy je nám věnována větší pozornost, ale u této práce je dobré na tom neuvíznout a časem to zpracovat. Alespoň mně osobně to brzdí prožitky chvíle i možnost dostat se dál k věci.

Zdravotní sestřička by se také neměla bát odběrů a omdlévat, když vidí krev. ☺ Pokud si vyberete správně svůj směr, pro který máte základní vlastnostní vybavu a pracujete na tom, budete spokojeni.

☆ Máte nějaký rituál nebo způsob, jak se „naladit“, než jdete hrát nebo moderovat?

Už ne. Je to moje milovaná práce, soustředím se na obsah, na to, co chceme vyprávět za příběh. Možná v mládí na škole jsme něco dělali, ale už si to nepamatuji. Žiju normální život, jsem máma a žena a zájímá mě vnější svět a i ten můj vnitřní. Jen jedna jeho část je, že se projevují na tomto světě jako herečka. Jsem ráda, když se lidé baví, vnímají, poslouchají a zažívají v daný čas něco spolu. Je to takový pocit kmene... to na tom mám ráda.

V dospívání jsem si moc nevěřila, teď už tolik neřeším, co si kdo myslí.

☆ Teď působíte velmi sebevědomě a profesionálně. Byla jste jako teenager také tak sebevědomá, nebo jste se hodně porovnávala s ostatními?

Nevidím se zvenku, ale spíš si myslím, že to, co se jeví jako sebevědomí, je úplně normální pozitivní vliv věku. Už tolik neřeším, co si myslí ten či onen, netrpím nějakým velkým sebeprožíváním, prostě existuju, dělám svou práci, jak nejlépe umím. Vážím si, že ji mám, ale také se stále učím a snažím se nepřeslechnout život, kudy je dobré jít v jeho další fázi. Ale ne, v dospě-